

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University Press

หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต
หมวดวิชาศึกษาทั่วไป

ตำรา
000 116

ภาษาอังกฤษเบื้องต้น (Basic English)

โครงการจัดทำต้นฉบับรายในวิชาแกนพระพุทธศาสนาและหมวดวิชาศึกษาทั่วไป
กองวิชาการ สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ปีงบประมาณ 2552

ภาษาอังกฤษเบื้องต้น (Basic English)

ผู้แต่ง	: คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย		
บรรณาธิการ	: นายธนู ศรีทอง		
ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ	: ผศ.ดร.สำราญ ชั้นสำโรง		
ผู้ทรงคุณวุฒิร่วมผลิต	: รศ.ดร.กาญจนา วัฒนสุนทร	: รศ.ชูษณะ รุ่งปัจฉิม	: ดร.นลินี ฌ นคร
	: ผศ.ศศิธร ชูตินันทกุล	: ดร.สังวรรณ ังคกระโทก	
ศิลปะและรูปเล่ม	: นายสมบุรณ์ เฟ่งพิศ		
ผู้ออกแบบปก	: นายพิจิตร พรหมลี		
พิสูจน์อักษร	: นายสุชญา ศิริธัญญกร, พระสุทิน เขมวิโส, นางสาวสังเวียน พูเพื่อง		
พิมพ์ครั้งที่ 2	: ตุลาคม 2555	จำนวนพิมพ์	2,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 3	: มีนาคม 2559	จำนวนพิมพ์	2,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 4	: มิถุนายน 2562	จำนวนพิมพ์	1,000 เล่ม
ลิขสิทธิ์	ลิขสิทธิ์ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ห้ามการลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดๆ ของหนังสือเล่มนี้ นอกจากจะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น		

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ภาษาอังกฤษเบื้องต้น = Basic English.-- พิมพ์ครั้งที่ 4.-- พระนครศรีอยุธยา :

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2562.

164 หน้า.

1. ภาษาอังกฤษ -- การใช้ภาษา. 2. ภาษาอังกฤษ -- ไวยากรณ์. I. ชื่อเรื่อง.

428.24

ISBN 978-616-300-593-9

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เลขที่ 79 หมู่ 1 ตำบลลำไทร อำเภอลำไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170

โทร. 035-248-000 (ต่อ 8773, 8770) โทรสาร 035-248-013

จัดทำนายโดย :

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เลขที่ 79 หมู่ 1 ตำบลลำไทร อำเภอลำไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170

โทรศัพท์ 035-248-000 ต่อ 8555-8559 โทรสาร 035-248-545

คำปรารภ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีโครงการจัดทำต้นฉบับรายวิชาในวิชาแกน พระพุทธศาสนา และหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ปีงบประมาณ 2552 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนา เนื้อหารายวิชาในวิชาแกนพระพุทธศาสนาและหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ที่ใช้สอนในมหาวิทยาลัย เพื่อคณาจารย์ของมหาวิทยาลัยได้เสนอผลงานทางวิชาการ และเพื่อเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ ของคณาจารย์ของมหาวิทยาลัย

โครงการนี้เกิดขึ้นมาได้จากความร่วมมือร่วมใจกันของคณาจารย์มหาวิทยาลัย จากทุกส่วนงาน ทั้งส่วนกลาง วิทยาเขต วิทยาลัยสงฆ์ ห้องเรียน หน่วยวิทยบริการ ร่วมกันพัฒนาเอกสารประกอบการสอนหรือตำราในวิชาแกนพระพุทธศาสนาและหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ด้วยวิริยะอุตสาหะแรงกล้า พัฒนางานให้มีเนื้อหาสาระถูกต้องเพียบพร้อมด้วยอรรถและพยัญชนะเป็นที่ยอมรับของสังคม

ตำรารายวิชา “ภาษาอังกฤษเบื้องต้น” เล่มนี้ มีเนื้อหาสาระแบ่งเป็น 6 บท มุ่งหมายให้ศึกษา เรียนรู้เรื่องความเป็นมาของภาษาอังกฤษโดยย่อ และการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยโดยย่อ ส่วนของคำพูดทั้ง 8 เรื่อง อันได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำคุณศัพท์ คำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ คำบุรพบท คำสันธาน คำอุทาน รวมถึงคำนำหน้านาม กาล ประโยค ฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เนื้อหาสาระปรากฏแจ่มแจ้งแล้วในเล่มนี้

ขออนุโมทนาขอบคุณคณะกรรมการโครงการจัดทำต้นฉบับรายวิชาในวิชาแกนพระพุทธศาสนา และหมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณาจารย์และเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่ได้เสียสละเวลาพัฒนา เนื้อหารายวิชาเล่มนี้ให้เกิดมีขึ้น อันจะเป็นสมบัติของมหาวิทยาลัยตลอดไป หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ตำรารายวิชา ภาษาอังกฤษเบื้องต้น เล่มนี้ คงอำนวยประโยชน์เชิงวิชาการด้านภาษาอังกฤษแก่คณาจารย์ นิสิตและผู้สนใจสืบไป

(พระราชปริยัติกวี, ศ.ดร.)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ ได้พัฒนาขึ้นตามโครงการจัดทำต้นฉบับรายวิชาในวิชาแกนพระพุทธศาสนาและหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 ของกองวิชาการ สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้ (1) เพื่อพัฒนาเนื้อหาวิชาในรายวิชาแกนพระพุทธศาสนาและหมวดศึกษาทั่วไป หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต ให้เป็นที่ยอมรับและใช้ร่วมกันได้ ทุกคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยสงฆ์ ห้องเรียน หน่วยวิทยบริการ และสถาบันสมทบ (2) เพื่อให้คณาจารย์ของมหาวิทยาลัยได้มีแนวทางการพัฒนาผลงานทางวิชาการ (3) เพื่อผลิตและเผยแพร่ผลงานทางวิชาการของมหาวิทยาลัยแก่คณาจารย์ นิสิต นักศึกษาและบุคคลทั่วไป

ภาษาอังกฤษเบื้องต้น เล่มนี้ เป็นวิชาหนึ่งในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ที่กำหนดให้ศึกษา “กฎเกณฑ์และการใช้ภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับคำนำหน้านาม กาล การสร้างประโยค คำบุรพบท คำสันธาน และการฝึกฝนทักษะเบื้องต้นในการฟัง พูด อ่านและเขียนในลักษณะที่สัมพันธ์กัน เน้นด้านการอ่านและเข้าใจภาษาอังกฤษซึ่งมีรูปแบบและคำศัพท์ต่าง ๆ” ซึ่งมีรายละเอียดที่คณะผู้เขียนได้นำเสนอไว้แล้วในบทต่าง ๆ

คณะผู้เขียนหวังว่า หนังสือเล่มนี้จะยังประโยชน์ต่างๆ ให้เกิดขึ้นกับผู้เกี่ยวข้องตามวัตถุประสงค์พอสมควร จึงขอขอบคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนร่วมทำหนังสือเล่มนี้ให้สำเร็จเป็นรูปเล่ม จึงขอขอบคุณผู้บริหารคณาจารย์ เจ้าหน้าที่กองวิชาการ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและคณะวิทยาการ คือ รศ.ดร.ชัชณะ รุ่งปัจฉิม จากมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง และ รศ.ดร.กาญจนา วัชรสุนทร, ดร.นลินี ณ นคร, ผศ.ศศิธร ชูตินันท์กุล และ ดร.สังวรณ ังคระโทก จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช และผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ คือ ผศ.ดร.สำราญ ชันสำโรง ที่ได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาตำราเรียนเล่มนี้ด้วยวิริยะ อุตสาหะ พัฒนางานด้านภาษาอังกฤษให้มีเนื้อหาถูกต้อง ใช้ภาษาสละสลวย อ่านเข้าใจได้ง่าย บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้ทุกประการ

คณะกรรมการพัฒนาเนื้อหาวิชา

ภาษาอังกฤษเบื้องต้น

ตุลาคม ๒๕๕๔

คำนำสำนักพิมพ์

การสื่อสารปัจจุบันถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญสำหรับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน การรู้และเข้าใจ กฎเกณฑ์การใช้ภาษาอังกฤษ ในปัจจุบันถือว่าสำคัญมาก ผู้ที่รู้และพูดภาษาอังกฤษได้ดี ย่อมได้เปรียบ คนอื่นๆ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเริ่มที่ตัวเราเองโดยการค้นคว้า กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ หมั่นฝึกฝน ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งปัจจุบันแหล่งค้นคว้าหาความรู้มีอยู่มากมายหลายแหล่งเช่น ตำราเรียนรายวิชา “ภาษาอังกฤษเบื้องต้น” แต่งโดยคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ผู้ที่รู้ปัญหา ใกล้ชิดกับ นิสิต จึงได้รวบรวมเนื้อหาสาระต่างๆ ร่วมกันพัฒนาและแต่งตำรารายวิชา “ภาษาอังกฤษเบื้องต้น” ขึ้น เพื่อให้เป็นอีกแหล่งหนึ่งในการค้นคว้าเรียนรู้ของนิสิต นักศึกษา และประชาชนผู้สนใจทั่วไป

ตำราเรียนรายวิชา “ภาษาอังกฤษเบื้องต้น” เล่มนี้ เป็นวิชาหนึ่งในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ภายในเล่มได้อธิบายถึงกฎเกณฑ์การใช้ภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับคำนำหน้านาม กาล การสร้างประโยค คำบุรพบท คำสันธานและการฝึกทักษะเบื้องต้น ในการฟัง พูด อ่านและเขียน โดยคณาจารย์ผู้แต่งได้อธิบายรายละเอียด จึงเหมาะกับผู้ที่ต้องการค้นคว้า เรียนรู้โดยเฉพาะนิสิต นักศึกษา และประชาชนผู้สนใจ

สำนักพิมพ์ขอขอบพระคุณคณะกรรมการบริหารสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยมีพระราชปริยัติกวี, ศ.ดร. อธิการบดีและประธานกรรมการบริหารสำนักพิมพ์ ที่เมตตา มอบต้นฉบับตำราเรียนรายวิชา “ภาษาอังกฤษเบื้องต้น” ขอขอบคุณคณาจารย์ผู้แต่งที่ได้เสียสละเวลาร่วมกันพัฒนาเนื้อหาตำราเรียนรายวิชานี้จนสำเร็จเป็นเล่มสมบูรณ์ และขอขอบคุณ กองวิชาการที่ช่วย เป็นแรงสนับสนุนงานต้นฉบับและบุคลากร ให้สำนักพิมพ์จัดพิมพ์ตำราเรียนเล่มนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ตำราเรียนวิชา “ภาษาอังกฤษเบื้องต้น” นี้จะเป็นแหล่งค้นคว้าข้อมูลให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษาเล่าเรียนด้านภาษา ของนิสิต นักศึกษา และประชาชนสืบไป

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มิถุนายน 2562

คณะกรรมการโครงการจัดทำต้นฉบับรายวิชา
ในวิชาแกนพระพุทธศาสนาและหมวดวิชาศึกษาทั่วไป
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปีงบประมาณ 2552

คณะกรรมการดำเนินงาน	คณะกรรมการพัฒนาเนื้อหารายวิชา “ภาษาอังกฤษเบื้องต้น”
ที่ปรึกษา พระธรรมโกศาจารย์, ศ.ดร.	ที่ปรึกษา Mr.Kevin O’Sheean Mr.Vince A.Patrick
ประธานกรรมการ พระศรีคัมภีร์ญาณ, รศ.ดร.	ประธานกรรมการ พระมหาบุญชูช รตนเมโธ
รองประธานกรรมการ พระมหาหรรษา ธมฺมหาโส, ผศ.ดร.	กรรมการ พระวชิรวิชัย ปญฺญาวิโร พระมหาเสาวนันท์ สุภาจาโร พระมหาเดชา เตชสมิทธิโก ผศ.พิเศษเยื้อง ปั่นแห่งเพชร ผศ.เฉลียว รอดเขียว ดร.ภัทรพล ใจเย็น นายพิบูลย์ศักดิ์ เมืองโคตร ผศ.ดร.โกนิภรณ์ ศรีทอง นายมัน เสือสูงเนิน
กรรมการ พระครูปริมาณุรักษ์, ผศ.ดร. พระมหาสุริยา วรเมธี, ผศ.ดร. พระมหาสุทัศน์ ติสสรวาที พระมหาศรันทน์ สมจาโร พระครูสังฆรักษ์กิตติพิงศ์ สิริวิฑฒโน พระมหาสุทิตย์ อากาศโร พระมหาสมเกียรติ กิตติญาโณ พระสุทิน เขมวีโส พระทิพย์ สิริธมโม พระฐิตะวงษ์ อนุตโร พระปลัดวีระชนม์ เขมวีโร พระมหาสันติ อธิภทโท พระมหาวีรพงษ์ วีรวโส พระมหาสาธิต สาธิโต ผศ.ดร.สุรพล สุษะพรหม ผศ.ดร.สมศักดิ์ บุญปุ ผศ.ปฐมพงศ์ ทินบรรเจ็ดฤทธิ์ ผศ.เฉลียว รอดเขียว ผศ.ดร.สิริวัฒน์ ศรีเครือดง ผศ.ดร.โกนิภรณ์ ศรีทอง ผศ.เวทย์ บรรณกรกุล นายคำพันธ์ วงศ์เสน่ห์ นายสุรวัฒน์ ทองเกลี้ยง นายเกษม แสงนนท์ นายสนธิญาณ รักษาภักดี นายธนาชัย บุรณะวัฒนากุล	เลขานุการ ผศ.สุรพงษ์ คงสัตย์ นายวิสุทธิไชย ไชยสิทธิ์
เลขานุการ นายสุชญา ศิริธัญญ	คณะบรรณาธิการ นายธนู ศรีทอง ผศ.ทงศ์ ลำประไพ
ผู้ช่วยเลขานุการ พระมหาสุระศักดิ์ อีรวโส พระมหานพดล เตชธมโม นายสินชัย วงษ์จำนงค์ นายชานาญ เกิดช่อ นายอักษรวิชัย โฉมศรี นายจิระศักดิ์ ธารสุขกระจ่าง นายวิชิต มงคลวีระขจร นายสมบุญณ์ เฟงพิศ นางสาววิไลวรรณ รังสร้อย	ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ ผศ.ดร.สำราญ ชันสำโรง ผู้ทรงคุณวุฒิร่วมผลิต รศ.ดร.กาญจนา วัฒนสุนทร รศ.ชูษณะ รุ่งปัจฉิม ดร.นลินี ณ นคร ผศ.ศศิธร ชุตินันทกุล ดร.สังวรณ์ ังคกระโทก

สารบัญ

คำปรารภ	(3)
คำนำ	(4)
คำนำสำนักพิมพ์	(5)
คณะกรรมการดำเนินงานโครงการจัดทำต้นฉบับรายวิชาในวิชา แกนพระพุทธศาสนาและหมวดวิชาศึกษาทั่วไป ปีงบประมาณ 2552	(6)
บทที่ 1 บทนำ (Introduction)	1
1.1 ประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษโดยย่อ	2
1.2 ความเป็นมาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยโดยย่อ	5
1.3 ความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อสังคมไทย	6
สรุปท้ายบท	7
กิจกรรมท้ายบท	9
เอกสารอ้างอิงประจำบท	10
บทที่ 2 ส่วนของคำพูด (Parts of Speech)	11
2.1 คำนาม (Noun)	12
2.2 คำสรรพนาม (Pronoun)	16
2.3 คำคุณศัพท์ (Adjective)	18
2.4 คำกริยา (Verb)	20
2.5 คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb)	25
2.6 คำบุรพบท (Preposition)	29
2.7 คำสันธาน (Conjunction)	32
2.8 คำอุทาน (Interjection)	34
สรุปท้ายบท	34
กิจกรรมท้ายบท	35
เอกสารอ้างอิงประจำบท	39
บทที่ 3 คำนำหน้านาม (Article)	41
3.1 ความหมายของคำนำหน้านาม	42
3.2 ชนิดของคำนำหน้านาม	42
3.3 หลักการใช้คำนำหน้านาม A, An	42

(8)

3.4	หลักการใช้นำหน้านาม The	48
3.5	นามที่ห้ามใช้ A, An, The นำหน้า	55
	สรุปท้ายบท	61
	กิจกรรมท้ายบท	62
	เอกสารอ้างอิงประจำบท	65
บทที่ 4	กาล (Tense)	67
4.1	ความหมายของกาล	68
4.2	ประเภทของกาล	68
4.3	โครงสร้างและหลักการใช้กาล	69
4.3.1	โครงสร้างและหลักการใช้ Present Tense	69
4.3.2	โครงสร้างและหลักการใช้ Past Tense	80
4.3.3	โครงสร้างและหลักการใช้ Future Tense	86
	สรุปท้ายบท	91
	กิจกรรมท้ายบท	92
	เอกสารอ้างอิงประจำบท	93
บทที่ 5	ประโยค (Sentence)	95
5.1	ความหมายของประโยค	96
5.2	ส่วนประกอบของประโยค	97
5.3	ชนิดของประโยค	97
5.3.1	Simple Sentence	98
5.3.2	Compound Sentence	105
5.3.3	Complex Sentence	106
	สรุปท้ายบท	107
	กิจกรรมท้ายบท	109
	เอกสารอ้างอิงประจำบท	118
บทที่ 6	ฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ (The Four-skill Practice)	119
6.1	ทักษะการฟัง (Listening Skill)	120
6.2	ทักษะการพูด Speaking Skill)	124

6.3 ทักษะการอ่าน (Reading Skill)	125
6.4 ทักษะการเขียน (Writing Skill)	129
สรุปท้ายบท	136
กิจกรรมท้ายบท	137
เอกสารอ้างอิงประจำบท	138
บรรณานุกรม	139
ภาคผนวก :	
ประมวลรายวิชาและแผนการสอน	143
คณะกรรมการผู้พัฒนาเนื้อหารายวิชา “ภาษาอังกฤษเบื้องต้น”	149

บทที่ 1

บทนำ

(Introduction)

พระมหาเสาวนีย์ สุภาจาโร
ผศ. สุรพงษ์ คงสัตย์

วัตถุประสงค์การเรียนรู้ประจำบท

เมื่อได้ศึกษาเนื้อหาในบทนี้แล้ว นิสิตสามารถ

1. บอกความเป็นมาของภาษาอังกฤษได้
2. บอกความเป็นมาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้
3. บอกความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อสังคมไทยได้

ขอบข่ายเนื้อหา

- ประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษโดยย่อ
- ความเป็นมาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยโดยย่อ
- ความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อสังคมไทย

1.1 ประวัติความเป็นมาของภาษาอังกฤษโดยย่อ

ภาษาอังกฤษจัดอยู่ในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียนเหมือนภาษาอื่นๆ ในยุโรป มีลักษณะเด่นกว่าภาษาอื่นๆ โดยได้รับอิทธิพลทางภาษาจาก ทั้งกลุ่มโรมานส์ และกลุ่มเยอรมันนิกมาตลอดเวลาตามประวัติศาสตร์อันยาวนาน จนทำให้ภาษาอังกฤษมีลักษณะคาบเกี่ยวกับทั้งสองกลุ่ม คำศัพท์ส่วนหนึ่งจะค่อนข้างไปทางภาษาเยอรมัน และอีกส่วนจะไปทางภาษาลาตินและอีกหลายๆ ส่วน ที่ความหมายเดียวกัน แต่มีคำศัพท์ทั้งแบบเยอรมันกับแบบลาติน เรื่องราวเริ่มเดิมทีเมื่อหลายพันปีก่อน ชาวเคลท์ (Celts) เป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมที่อาศัยอยู่บนเกาะอังกฤษ และได้สร้างอาณาจักรอยู่ทั่วไปบนแผ่นดินอังกฤษ จนมาถึงช่วงปีที่ 55 ก่อนคริสตศักราช กองทัพโรมันนำโดย จูเลียส ซีซาร์ (Julius Caesar) ได้รุกรานเกาะอังกฤษ และได้เริ่มเข้าปกครองเกาะอังกฤษอย่างเต็มที่ โดยจักรพรรดิคลอดิอุส (Claudius) ในปีคริสตศักราช 43 จากนั้นมาชาวโรมันได้ปกครองชาวเคลท์อยู่นานเกือบสี่ร้อยปี จึงได้ถอนกำลังกลับอิตาลีเมื่อปีคริสตศักราช 436 เพื่อกลับไปปกป้องอิตาลีซึ่งกำลังถูกรุกรานอยู่ แต่ในช่วงที่โรมันปกครองเกาะอังกฤษ ภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 3 ยุค โดยสรุป ดังนี้

1.1.1 ภาษาอังกฤษยุคเก่า (Old English)

ปีคริสตศักราช 449–1066 หลังจากชาวโรมันกลับออกไปจากเกาะอังกฤษ ชาวเคลท์ (Celts) ก็กลับมาปกครองตนเองอีกครั้ง แต่ก็ปกครองได้ไม่นาน ใน ปีคริสตศักราช 449 ชนเผ่าในกลุ่มเยอรมันตะวันตกสามกลุ่ม คือ กลุ่มแองเกิล (Angles) กลุ่มแซกซัน (Saxon) และกลุ่มจูทส์ (Jutes) ซึ่งเรียกรวมๆ ว่า แองกลอ-แซกซัน (Anglo-Saxon) ก็ได้รุกรานจากแถบตอนใต้ของเดนมาร์กในปัจจุบัน เข้ายึดและปกครองเกาะอังกฤษอีกครั้ง แต่การปกครองช่วงราว 200 ปีครั้งนี้ ชาวแองกลอ-แซกซันได้ขับไล่และผลักดันชาวเคลท์ที่เป็นชนดั้งเดิมของเกาะให้ถอยร่นไปอยู่แถบสกอตแลนด์ เวลส์ คอร์นวอลล์ และไอร์แลนด์ พร้อมกับลบล้างภาษาเคลท์ติก (Celtics) ที่เป็นภาษาของชาวเคลท์จนเกือบหมดไปจากอังกฤษ (ปัจจุบันคำในภาษา Celtics ที่ยังคงหลงเหลืออยู่บ้าง จะเป็นชื่อสถานที่และชื่อแม่น้ำ เช่น Avon, Devon, Dover, Kent, Thames เป็นต้น) ปีคริสตศักราช 850 เกาะอังกฤษถูกรุกรานอีกครั้ง โดยชาวนอร์ส (Norse) หรือที่เรารู้จักกันในชื่อไวกิง (Viking) ได้รุกรานจากแถบสแกนดิเนเวีย และขึ้นเกาะทางฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของอังกฤษ การรุกรานเป็นไปอย่างต่อเนื่องและชาวนอร์สส่วนหนึ่งก็ได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่บนเกาะอังกฤษมากขึ้นเรื่อยๆ จนมาถึงปีคริสตศักราช 878 อัลเฟรดมหาราช (กษัตริย์ชาว Anglo ของอังกฤษ) จึงได้ทำสนธิสัญญาแห่ง Wedmore เพื่อยุติการรุกรานของชาวนอร์ส นับแต่นั้นชาวนอร์สก็ได้เข้ามาอาศัยร่วมกับชาวแองกลอ-แซกซันที่อยู่เดิมอย่างสันติ ภาษาที่ชาวแองกลอ-แซกซันใช้นั้นเป็นภาษาในกลุ่มเยอรมันนิก เหมือนกับภาษาของ

ชาวนอร์ส ทั้งสองภาษานี้มีความคล้ายคลึงกันมาก ทำให้คนจากทั้งสองกลุ่มสามารถพูดสื่อสารกันรู้เรื่อง ตรงนี้ทำให้คนทั้งสองกลุ่มอยู่รวมในสังคมเดียวกันได้และมีการแต่งงานข้ามกลุ่มกันจนในที่สุดก็กลายมาเป็นคนกลุ่มเดียวกันกล่าวโดยสรุป ภาษาอังกฤษยุคเก่าก็คือภาษาอังกฤษที่มาจากการรวมกันของภาษาแองโกล-แซกซันและนอร์ส

1.1.2 ภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English)

ปีคริสต์ศักราช 1066-1500 เริ่มตั้งแต่เกาะอังกฤษถูกชาวนอร์มันบุกในปีคริสต์ศักราช 1066 กองทัพนอร์มันนำทัพโดยกษัตริย์วิลเลียมผู้พิชิตยุคแห่งแคว้นนอร์ม็องดี ในช่วงที่นอร์มันปกครองอังกฤษ สิ่งหนึ่งที่มีมากับการเข้าปกครองของนอร์มันก็คือภาษาแองโกล-นอร์มัน (Anglo-Norman) ซึ่งเป็นภาษาฝรั่งเศสยุคเก่าปนกับภาษาเยอรมันยุคเก่า นอกจากนี้แล้วยังได้นำภาษาฝรั่งเศสและลาตินเข้ามาใช้อีกด้วย ทำให้อังกฤษในสมัยนั้นมีภาษาที่ใช้กันอยู่สามภาษาคือ ฝรั่งเศส, ลาติน, และอังกฤษ ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากต่อชาวแองโกล-แซกซัน ทำให้เกิดคำศัพท์หลาย ๆ คำที่มีความหมายเดียวกัน ดังตารางเปรียบเทียบข้างล่าง

จาก Anglo-Saxon	จาก Anglo-Norman
cow	beef
shut	close
answer	reply
wish	desire
year	annual
smell	odour

โดยทั่วไปคำที่มาจากภาษาแองโกล-แซกซันมักจะถูกใช้ในกลุ่มสามัญชน แต่คำจากภาษาแองโกล-นอร์มัน จะใช้ในกลุ่มชนชั้นปกครองหรือใช้ในวิทยาคารต่าง ๆ รวมทั้งคำศัพท์ที่เกี่ยวกับกฎหมายหรือการปกครองจะเป็นคำจากภาษาแองโกล-นอร์มันเป็นส่วนใหญ่ เช่น prince, duke, lord, lady, earl, county, palace เป็นต้น สรุปแล้วภาษาอังกฤษในยุคกลางก็คือภาษาที่ผสมกันระหว่างสองภาษาดังกล่าวข้างต้น ในช่วงนับร้อยปีที่นอร์มันปกครองภาษาอังกฤษเดิมเกือบสูญหายไปทั้งหมดเพราะความสำคัญในการใช้ลดน้อยลงเรื่อย ๆ จนภาษาอังกฤษเองกลายเป็นภาษาที่ใช้ในกลุ่มคนที่ไม่มีการศึกษา คนที่มีการศึกษาจะพูดภาษาฝรั่งเศสแทน ส่วนในด้านการศึกษาทั่วไปจะใช้ภาษาลาตินเป็นหลักจนถึงปี คริสต์ศักราช 1204 ที่อังกฤษเสียแคว้นนอร์ม็องดีให้กับกษัตริย์ฝรั่งเศส จุดนี้ทำให้คนชั้นสูงชาวนอร์มันในอังกฤษส่วนหนึ่ง เริ่มตีตัวออกห่างจากฝรั่งเศส และหันมาให้ความสำคัญ

กับภาษาอังกฤษเดิมเพิ่มมากขึ้น และหันมาใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาแทนภาษาลาตินในปีคริสต์ศักราช 1348 จนมาปีคริสต์ศักราช 1349-1350 เกิดโรคระบาดในอังกฤษทำให้ผู้คนล้มตายกันถึงหนึ่งในสามของประเทศ และช่วงนี้ทำให้ชนชั้นแรงงานและพ่อค้าวานิชเริ่มเข้ามามีอิทธิพลในการปกครองประเทศมากขึ้น (ชนชั้นนี้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก) ภาษาอังกฤษกลับมา มีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในปีคริสต์ศักราช 1362 ภาษาอังกฤษถูกนำมาใช้แทนภาษาฝรั่งเศสที่ใช้มาก่อนหน้านั้น เช่น ในทางกฎหมาย ในรัฐสภา จนในที่สุดแทบไม่มีการแบ่งแยกด้านภาษาระหว่างชนชั้นอีกเลย

1.1.3 ภาษาอังกฤษยุคใหม่ (Modern English)

ระหว่างปีคริสต์ศักราช 1500-1800 เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านตัวภาษา ดังจะเห็นได้ชัดคือการเปลี่ยนการออกเสียงสระและการเปลี่ยนแปลงด้านไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษยุคใหม่นี้ยังแบ่งออกเป็นภาษาอังกฤษยุคใหม่ตอนต้น (ปีคริสต์ศักราช 1500-1800) และภาษาอังกฤษยุคใหม่ตอนปลาย (ปีคริสต์ศักราช 1800-ปัจจุบัน) อย่างไรก็ตาม มีนักวิชาการทางภาษาศาสตร์ได้กล่าวถึงความเป็นมาของภาษาอังกฤษต่างกันไปบ้าง คล้ายกันบ้างเป็นบางส่วน เช่น งานแปลจากบทความที่เป็นภาษาอังกฤษซึ่งเขียนลงในเว็บไซต์ของ [www. voaspecialenglish. com](http://www.voaspecialenglish.com) เขียนโดย พอล ทอมสัน (Paul Thomson) มีการลงบทความนี้ 2 ครั้ง คือ วันที่ 21 ธันวาคม พุทธศักราช 2548 และ วันที่ 28 ธันวาคม พุทธศักราช 2548 โดยเนื้อหาของบทความมีความเกี่ยวเนื่องกันกับหัวข้อคำถามว่าภาษาอังกฤษมาจากไหน? ภาษานี้มีการเจริญเติบโตอย่างไร? ในโลกนี้มีคนพยายามเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาอื่นๆ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการทำข้อตกลงทางการเมือง การกระทำธุรกิจระหว่างประเทศใช้เป็นภาษาสากล มีข้อตกลงที่เป็นสากลกล่าวว่าผู้ที่คือนักบินต้องพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและเป็นภาษาหลักที่สอนอยู่ในอเมริกาใต้และยุโรปรวมทั้งในประเทศฟิลิปปินส์และประเทศญี่ปุ่น เด็กนักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่อายุยังน้อย ภาษาอังกฤษได้ถูกใช้เป็นภาษาทางการมากกว่า 75 ประเทศ รวมทั้งประเทศอังกฤษ แคนาดา สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และแอฟริกาใต้ และในประเทศต่างๆ ที่มีคนพูดหลายๆ ภาษาในประเทศเดียวกัน ภาษาอังกฤษได้ถูกใช้เป็นภาษาทางการ เพื่อช่วยเหลือคนเหล่านั้นในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน ซึ่งประเทศอินเดียเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเรื่องนี้ ในประเทศอินเดียภาษาอังกฤษเป็นเรื่องธรรมดา เพราะว่าภาษาที่ใช้พูดในประเทศนี้มีอย่างน้อยที่สุด 24 ภาษา ของประชากรทั้งหมด¹

¹ พัชรี พลาวงศ์, *ประวัติภาษาอังกฤษ*, พิมพ์ครั้งที่ 5, (กรุงเทพมหานคร; สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2534), หน้า 53-87.

1.2 ความเป็นมาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยโดยย่อ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของคนไทยในอดีตนั้นเริ่มจากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารการค้าขายกับชาวต่างชาติมาตั้งแต่ครั้งอดีต แต่ที่ปรากฏค่อนข้างชัดเจนอาจกล่าวได้ว่าคนไทยเริ่มให้ความสำคัญและเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ปี พ.ศ. 2391 พอสรุปได้ดังนี้

โดยมีการจ้างนักสอนศาสนาคริสต์ให้สอนภาษาอังกฤษให้แก่พวกข้าราชการบริวาร และเด็ก ๆ ในหมู่บ้านมอญไทย บางคลองหลวง

สมัยรัชกาลที่ 4 ได้มีการจ้างครูชาวต่างประเทศให้สอนภาษาอังกฤษแก่พระราชโอรสและพระราชธิดาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อได้รับความรู้สมัยใหม่ของชาวตะวันตก เพื่อรู้เท่าทันสถานการณ์ทางการเมืองในยุโรป และเพื่อประโยชน์ในการรักษาเอกราชของชาติไทย

สมัยรัชกาลที่ 5 ถือเป็นช่วงที่สำคัญที่สุดในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของชาวไทย กล่าวคือ ได้มีพระราชโองการให้จัดตั้งโรงเรียนสอนภาษาขึ้นภายในพระราชวังอย่างเป็นทางการ มีการจ้างชาวต่างชาติให้สอนภาษาแก่พระบรมวงศานุวงศ์และนักศึกษาในพระราชวัง เมื่อการเรียนภาษาได้รับความสนใจมากยิ่งขึ้น ทำให้มีการขยายการเรียนภาษาเข้าไปในโรงเรียน ในช่วงเวลาประมาณ ปี พ.ศ. 2424 ได้มีการจัดการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนสวนกุหลาบ ต่อมาได้จัดให้มีหลักสูตรภาษาอังกฤษโดยกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นหลักสูตรภาคบังคับของรัฐอย่างเป็นทางการ เมื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขยายตัวขึ้นทำให้ประชาชนทั่วไป รวมถึงสถานศึกษาต่าง ๆ ในประเทศไทยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

สำหรับประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่อดีตเป็นต้นมาค่อนข้างประสบความสำเร็จน้อย ดังเห็นได้จากข้อความที่ปรากฏในหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษซึ่งเขียนโดยสุมิตร อังวัฒนกุล ซึ่งสรุปได้ว่ามีสาเหตุหลัก 2 ประการ ดังนี้

(1) ผู้เรียนไม่เห็นความจำเป็นหรือประโยชน์ของภาษาอังกฤษ

(2) ขาดกำลังครูทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพ

ดังนั้น การที่จะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จควรมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนซึ่งเป็นผู้มีบทบาทมากที่สุดในจัดการเรียนการสอน ถ้าครูรู้จักเลือกวิธีสอนที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของวิชา รู้จักค้นหาเทคนิคใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ก็จะสามารถช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุผล และมีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นมาในอดีตและที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน²

² สุมิตร อังวัฒนกุล, วิธีสอนภาษาอังกฤษ, พิมพ์ครั้งที่ 4, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540), หน้า 12-17.

1.3 ความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีต่อสังคมไทย

ภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในภาษาสากลของโลก และเป็นภาษาที่มีประชากรโลกใช้เพื่อสื่อสารกัน อย่างแพร่หลายในยุคโลกาภิวัตน์ ถ้ามองย้อนหลังประมาณ 30-50 ปีที่ผ่านมา คนไทยคงพูดเหมือนกันว่า *เรียนภาษาอังกฤษทำไม ? (Why do we learn English Language ?)* แต่ปัจจุบันนี้ คนไทยทุกคนพูดอย่างที่เคยพูดหรือคิดอย่างในอดีตไม่ได้แล้ว เพราะว่า สื่อต่างๆ ล้วนมีภาษาอังกฤษควบคู่กับภาษาไทย แม้แต่การพูดของนักวิชาการเวลาบรรยายหรือการสนทนาก็มีคำพูดที่เป็นคำภาษาอังกฤษผสมกับคำภาษาไทย ยิ่งกว่านั้น เด็กวัยรุ่น หรือคนเดินถนน แม่ค้าขายข้าวแกงตามแผงลอย ก็ต้องมีความรู้เรื่องภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นๆ ที่จำเป็น เช่น ภาษาจีน ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น อาจสรุปเหตุผลที่ทำให้คนไทยต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษเนื่องมาจาก

(1) ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ไหลบ่ามาจากยุโรป เข้าสู่สังคมไทยอย่างไม่มีวันหมด

(2) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีการเรียนรู้กันอย่างแพร่หลายที่สุด

(3) การติดต่อค้าขายระหว่างประเทศกว้างขวางมากขึ้น จึงทำให้ชาวต่างชาติเดินทางเข้ามาเมืองไทยเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้น เพื่อให้การติดต่อค้าขายประสบผลสำเร็จ คนไทยจึงต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในขั้นที่สื่อสารได้

(4) ปัจจุบันประเทศไทยกำลังพัฒนาตัวเองไปสู่ประเทศอุตสาหกรรมจำเป็นต้องใช้บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ หรือภาษาอื่นๆ

(5) ถ้าคนไทยไม่คิดที่จะขวนขวายหาความรู้ด้านภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ เท่ากับว่า ปิดตัวเอง และไม่ทันข่าวสารของโลก

(6) ถ้าคนไทยรู้ภาษาต่างประเทศอย่างแพร่หลายและอยู่ในขั้นที่ใช้ได้อย่างจริงจังทันทีที่วิทยาการสมัยใหม่เกิดขึ้นในโลกนี้ ไม่ว่าจะเจริญรุดหน้าไปมากแค่ไหน คนไทยก็สามารถเรียนรู้ได้ทันต่อเหตุการณ์โลกและวิทยาการสมัยใหม่นั้นๆ โดยฉับพลัน

(7) นักจิตวิทยาทางภาษาศาสตร์สรุปว่า คนที่รู้มากกว่าหนึ่งภาษามีโอกาสได้พัฒนา มันสมองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษาได้มากกว่าคนที่รู้ภาษาเดียวและแน่นอนที่เราเห็นกันอย่างชัดเจนคือ คนเก่งหลายภาษามีโอกาสหารายได้เร็วกว่าและมากกว่าคนที่เก่งภาษาเดียวคือภาษาแม่ของตนเอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงอาจสรุปได้ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อสังคมไทยในแต่ละด้าน ดังนี้

1. ด้านการดำเนินชีวิต การทำงานของมนุษย์ในแต่ละสังคมหรือพูดเข้าใจง่าย ๆ ว่า เมื่อคนตื่นนอนขึ้นมาในแต่ละวันแล้วมีชีวิตอยู่กับบุคคลอื่นนั่นเอง จึงจำเป็นต้องมีการติดต่อสื่อสาร พูดคุยกับหลายๆ สังคม แต่ถ้าเป็นคนไทยก็พูดภาษาไทย ถ้าเป็นคนต่างชาติก็ต้องพูดภาษาของคนนั้นหรือภาษาอังกฤษซึ่งถือว่า ปัจจุบันเป็นภาษาสากล (Universal Language) แล้ว เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ถูกแพร่หลายกว่าทุกภาษาในโลกนี้ ดังนั้น ถ้าเรามีองค์ความรู้เรื่องเกี่ยวกับภาษาอังกฤษก็สามารถสื่อสารกับบุคคลนั้นได้เลย

2. ด้านเศรษฐกิจและสังคม การอยู่ร่วมกันของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไปและมีการกำหนดข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับข้อปฏิบัติร่วมกัน เพื่อนำไปสู่ความสงบสุขของสังคม เมื่อเราอยู่ในสังคมต้องมีการสื่อสารกับคนในสังคมและต่างสังคม ถ้าเรามีองค์ความรู้เรื่องภาษาอังกฤษจะทำให้เราแสวงหารายได้มากกว่าคนอื่นที่รู้เพียงภาษาเดียว อย่างน้อยก็เป็นความภาคภูมิใจของตนเองประการที่หนึ่งและการติดต่อการทำงานกับหน่วยงานอื่นๆ และในเชิงธุรกิจการค้าขาย

3. ด้านวิชาการ การศึกษาและการแสวงหาคำตอบเกี่ยวกับวิชาหรือศาสตร์สาขาต่างๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ เช่น วิทยาศาสตร์ (Sciences) คณิตศาสตร์ (Mathematics) ภาษาอังกฤษ (English Language) ภาษาไทย (Thai Language) สังคมศึกษา (Sociology) และประวัติศาสตร์ (History) เป็นต้น องค์ความรู้เหล่านี้ล้วนอยู่ในระบบเอกสารงานวิจัย ตำรา หนังสืออินเทอร์เน็ต หรือในภาษาที่สองที่มีใช้ภาษาไทย ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การแสวงหาคำตอบความรู้ในยุคนี้จะต้องประกอบไปด้วยความรู้ทางด้านภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษซึ่งมีความสำคัญและจำเป็นอย่างมากต่อการศึกษาของคนไทย

สรุปท้ายบท

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลอินโด-ยูโรเปียน มีพัฒนาการทั้งทางด้านตัวอักษร การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และการเขียน ซึ่งการพัฒนาการดังกล่าวขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญของแต่ละยุคสมัยทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และสังคม เป็นต้น โดยภาษาอังกฤษได้ถูกแบ่งออกเป็น 3 ยุค กล่าวคือ ภาษาอังกฤษยุคเก่า (Old English) ปี ค.ศ. 449-1066 ภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English) ค.ศ. 1066-1500 ภาษาอังกฤษยุคใหม่ (Modern English) ค.ศ. 1500-1800

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของคนไทยเริ่มตั้งแต่การที่คนไทยทำการค้าขายโดยมีการติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน แต่ที่ชัดเจนที่สุดในแง่ของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเริ่มตั้งแต่รัชกาลที่ 3